

Arrest

nr. 102 623 van 8 mei 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 21 december 2012 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 november 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 maart 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 april 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. JACOBS, die loco advocaat C. SCHREURS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers, die verklaren van Afghaanse nationaliteit te zijn, zijn volgens hun verklaringen het Rijk binnengekomen op 6 mei 2012 respectievelijk 30 september 2012 en hebben zich vluchteling verklaard op 7 mei 2012 respectievelijk 1 oktober 2012.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werden de dossiers van verzoekers op 14 mei 2012 respectievelijk 11 oktober 2012 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoekers werden gehoord op 22 november 2012.

1.3. Op 28 november 2012 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ten aanzien van beide verzoekers een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van

de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissingen werden op 29 november 2012 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing ten aanzien van de eerste verzoekende partij luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van het dorp Gambara in het district Charkh, gelegen in de provincie Logar afkomstig te zijn. U bent een Tadzjiek van etnische origine. H. (...), een neef van uw echtgenoot, werkt voor de taliban en is een machtig man. Uw schoonzuster S. (...) werd lang geleden aan hem beloofd als toekomstige vrouw. Toen hij op een keer langskwam om de hand van uw schoonzuster te vragen weigerde deze laatste omdat H. (...) voor de taliban werkte. Later zag u uw schoonzuster met de zoon van de buren praten. Het werd u duidelijk dat de twee verliefd waren. Toen uw echtgenoot dit te weten kwam heeft hij zijn zuster hard geslagen, maar ze vertelde dat ze niet met haar neef H. (...), maar met de buurjongen wilde huwen. Omdat uw schoonzuster S. (...) het huwelijk had geweigerd werd uw echtgenoot door H. (...) met een mes bedreigd. Daarna verdween H. (...) voor vijf maanden. Ondertussen huwde uw schoonzuster met de buurjongen. Uw echtgenoot vertelde de buurjongen en zijn familie dat ze de regio moesten verlaten, want dat H. (...) de families zou vermoorden als hij terug zou komen. Na vijf maanden kwam H. (...) terug en vroeg uw echtgenoot waar zijn zuster was. Toen H. (...) te weten kwam dat uw schoonzuster met de buurjongen gehuwd was en de regio had verlaten bedreigde hij uw familie en sloeg en martelde hij uw echtgenoot met een wapen. De laatste keer dat de neef van uw echtgenoot naar jullie huis kwam zei hij uw echtgenoot dat deze nog een week de tijd had om zijn zuster te zoeken en naar hem te brengen. Indien uw echtgenoot hier niet aan voldeed zou hij jullie familie doden. Ongeveer 1 jaar en vijf of zes maanden geleden verliet u, samen met uw echtgenoot N.S.(...) (O.V.xxx) Afghanistan en reisde u via Pakistan, Iran, Turkije, Griekenland, Hongarije, Servië, Italië en Frankrijk naar België. Op 1 oktober 2012 meldde u zich aan bij de Belgische asielinstanties en vroeg u asiel aan. U verklaart niet terug te kunnen naar Afghanistan omdat u de voor uw leven vreest.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u in het kader van uw asielverzoek geen andere vluchtmotieven aanhaalde dan deze die door uw echtgenoot, N.H. (...), ter zake werden uiteengezet. In het kader van zijn asielaanvraag werd een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming genomen die luidt als volgt:

"Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat uw verklaringen wijzen op een erg beperkte algemene kennis van de Afghaanse samenleving. Deze ligt ver onder het niveau van wat van een Afghaanse burger die steeds in Afghanistan beweert te hebben geleefd kan worden verwacht. Wanneer u geconfronteerd werd met de naam Rashid Dostum, een beruchte Mujahed van Oezbeekse afkomst, stelt u de naam wel gehoord te hebben, maar dat u over hem geen informatie kunt geven. Nog opmerkelijker is het feit dat u geen enkele bekende Tadzjiek in Afghanistan kunt opnoemen (cgvs p.8). En ondanks dat u deel uitmaakte van het maatschappelijke leven en zelfs in de bazaar van uw district werkte, slaagt u er niet in om alle waarden van de Afghaanse munten en bankbiljetten correct weer te geven. U stelt aanvankelijk dat er zowel biljetten als munten zijn van 1, 2 en 5 afghani. Wanneer het Commissariaat-generaal u vraagt of er biljetten zijn van 1, 2 en 5 afghani stelt u dat de biljetten van 1 en 2 afghani vijf jaar geleden zijn afgeschaft. Dat ook het biljet van 5 afghani in 2005 afgeschaft werd blijkt u echter ontgaan (cgvs p.4). Het is moeilijk voor te stellen dat een volwassen man dergelijke fouten zou maken over een zodanig elementair aspect van het dagelijks leven als het in gebruik zijnde geld. Daarnaast bleek u ook nauwelijks iets te weten over de verschillende verkiezingen die de afgelopen jaren in Afghanistan hebben plaatsgevonden. Dit is erg verwonderlijk gezien er in uw district Charkh slechts in een beperkt aantal dorpen stembureaus waren, waaronder één in uw dorp Garmaba bij de verkiezingen van 2005, 2009 en 2010. Uw bewering dat u er niets over weet omdat u toen niet beseftte dat het later belangrijk zou zijn is dan ook geen afdoende verklaring voor uw onwetendheid hierover (cgvs p.8-9).

Vervolgens dient te worden opgemerkt dat u het niet aannemelijk heeft gemaakt dat u de laatste jaren voor uw vertrek naar België in het dorp Garmaba in het district Charkh van de provincie Logar gewoond heeft. Zo is uw geografische kennis van de regio waar u altijd gewoond zou hebben bijzonder beperkt. Gevraagd in welke provincie, district en dorp u geboren bent stelt u na enig nadenken dat u in de provincie Charkh, district Charkh-Logar, Garmaba dorp geboren bent. Gevraagd of Charkh de provincie is stelt u dat u niet Charkh zei, maar het district Garmaba. Wanneer het Commissariaat-generaal u daarop vraagt in welk dorp u dan geboren werd geeft u opnieuw de naam Garmaba op. U vult aan dat u geen enkele opleiding heeft gehad, niet weet in welk district u geboren bent, enkel uw eigen naam en die van uw vader kent, voor de rest (figuurlijk) blind en doof bent en niets weet (cgvs p.3). Uw bewering dat u door uw gebrek aan scholing geen kennis heeft van de benaming van uw regio is geen afdoende verklaring. Zelfs van een ongeschoolde bewoner uit Afghanistan mag verwacht worden dat hij de provincie en het district waarvan hij afkomstig is correct kan weergeven en dat hij de naam van zijn dorp en de benaming van het district niet door elkaar haalt. Al eveneens opmerkelijk is dat de naam Bandoka u niets blijkt te zeggen (cgvs p.10). Nochtans blijkt uit de ter beschikking van het Commissariaat-generaal zijnde informatie dat dit dorp in uw district slechts op enkele kilometers van uw dorp Garmaba gelegen is. Over uw dorp Garmaba stelt u dat dit een klein dorp is. Wanneer het Commissariaat-generaal u daarop vraagt of er grotere dorpen in uw regio zijn antwoordt u bijzonder vaag dat er misschien wel grotere dorpen zijn, dat er grote en kleine dorpen zijn, maar dat u ze niet gemeten heeft. Gevraagd welke van de omliggende dorpen van Garmaba grote of kleine dorpen zijn geeft u een aantal plaatsnamen op. Wanneer het Commissariaat-generaal u daarop nogmaals vraagt welke van deze dorpen groot en welke klein zijn weet u enkel te vertellen dat de bazaar groter is, van de rest van de zelf door u vernoemde plaatsen blijkt u de grootte niet in te kunnen schatten (cgvs p.9). Gevraagd of er een school in uw dorp is antwoordt u bevestigend, u stelt tevens dat dit een gemengde school is, maar u blijkt de naam van deze school niet te kennen. De lijsten met stembureaus voor het district Charkh voor de verkiezingen van 2005, 2009 en 2010 vermelden nochtans telkens een school met de naam Molana Yacoob Charkhi. Deze naam wordt overigens door uw echtgenote opgegeven als de naam van de kliniek in het districtscentrum. Wanneer uw echtgenote tijdens haar gehoor gevraagd wordt of deze naam enkel voor deze kliniek gebruikt wordt stelt zij hierover niets te weten (cgvs echtgenote p.4). Wanneer u geconfronteerd wordt met de benaming Mawlana Yacoob Charkhi blijkt dit u niets te zeggen (cgvs p.11).

Voorts dient te worden opgemerkt dat uw kennis van de veiligheidssituatie in uw regio uitermate oppervlakkig is. Gevraagd of u zich aanvallen, zoals bomaanslagen, aanvallen op overheidsgebouwen of aanvallen op burgers uit uw regio herinnert antwoordt u dat er een aanval in de Haji Sarwar Taleb markt plaats had. Wanneer het Commissariaat-generaal informeert of u daar iets meer over kunt vertellen stelt u echter geen details te kennen en voegt u er aan toe dat er misschien mensen stierven tijdens die aanval (cgvs p.10). Tijdens het gehoor verklaart u tevens in de bazaar te werken die dichtbij het districtscentrum gelegen is (cgvs p.10). Gevraagd of u zich aanslagen of aanvallen op dit districtscentrum herinnert van de laatste jaren voor uw vertrek antwoordt u bijzonder vaag dat er veel aanvallen op het districtscentrum waren en dat u niet weet over welke u moet beginnen. Wanneer het Commissariaat-generaal u uitnodigt om te vertellen wat er in u opkomt moet u echter het antwoord schuldig blijven. Nochtans werden er nog in augustus 2010 vijf raketten op het districtscentrum van Charkh afgevuurd waardoor het gebouw toch enige schade opliep. Van iemand die beweert vlakbij dit districtscentrum gewerkt te hebben mag toch verwacht worden dat hij zich zulk incident weet te herinneren. Tijdens uw gehoor verklaart u tevens dat de meisjes in uw regio geen les volgen, dat ze zuur in hun gezicht gegoooid krijgen als ze naar school gaan. Gevraagd echter of u zich een aanval op een school of op vrouwelijke studenten in uw regio herinnert stelt u dat er veel aanvallen waren maar dat u het zich niet kunt herinneren. Nochtans blijkt uit de ter beschikking van het Commissariaat-generaal zijnde informatie dat in juli 2008 de meisjesschool van Shash Qala, een dorp op enkele kilometers van uw dorp, in brand werd gestoken.

Ook wanneer u gevraagd wordt of u zich incidenten in uw dorp of in de omliggende dorpen herinnert blijft u bijzonder vaag. U stelt dat er elke week wel iets gebeurt en vraagt u af welke u zich kan herinneren of kan opnoemen. Gevraagd of u één aanslag kan opnoemen blijft u dit ontwijkende antwoord aanhouden. Wanneer het Commissariaat-generaal u nogmaals vraagt of u zich incidenten in uw dorp of in de omliggende dorpen herinnert dient u het antwoord schuldig te blijven (cgvs p.11). Nochtans blijkt uit de ter beschikking van het Commissariaat-generaal zijnde informatie dat er wel degelijk veiligheidsincidenten in het dorp Garmaba en de omliggende dorpen plaats hadden. Zo lieten er in 2008 vier politiemannen het leven bij een bomaanslag nabij Shash Qala, was er in 2009 een bomaanslag op de brug van Bandoki (Bandoka) en vonden in 2010 zes personen de dood bij een explosie van een berm bom in de omgeving van Garmaba. En wanneer u expliciet gevraagd wordt of

zich iets herinnert van de omstreden nachtelijke huiszoekingen in uw dorp of de omliggende dorpen blijkt u hierover niets te kunnen vertellen (cgvs p.11-12). Dit roept eveneens vragen op over uw beweerd verblijf in Garmaba gezien er in maart 2009 vijf bewoners van het naburige dorp Naw Khar (Naw Shar) gedood werden bij zulke aanvallen door Amerikaanse troepen en een maand later vier bewoners van het naburige dorp Sheikhan hetzelfde lot ondergingen. De aanval in Naw Shar dorp leidde bovendien tot hevige protesten in het districtscentrum waarbij de politie het vuur opende op de betogers en waarbij nogmaals twee personen gewond raakten. Dat u geen van deze veiligheidsincidenten tijdens het gehoor kon weergeven doet dan ook ernstige twijfel ontstaan over uw beweerd verblijf in de regio.

Ten slotte dient opgemerkt te worden dat wanneer u tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal geconfronteerd wordt met namen van commandanten uit uw regio al deze namen u onbekend blijken te zijn. Gevraagd of de namen mullah Hayatullah en mullah Naeem u iets zeggen moet u ontkennend antwoorden (cgvs p.12). Nochtans was mullah Hayatullah een talibancommandant uit Shash Qala die in 2008 gearresteerd werd en blijkt uit de ter beschikking zijnde informatie dat ook mullah Naeem een leider van de gewapende oppositie is met manschappen actief in uw regio. Nog opmerkelijker is het feit dat de namen mullah Mirwais en Ahmad Shah u niets zeggen. Ahmad Shah was immers een voormalig commandant voor Hezb-i-Islami en lid van de dorpsraad van Garmaba die in 2010 voor zijn huis werd gedood. Ook wanneer het Commissariaat-generaal u vraagt of u zich een Hezb-i-Islami commandant uit uw dorp herinnert antwoordt u aanvankelijk ontwijkend om later te stellen dat u het niet weet (cgvs p.10). Mullah Mirwais zou volgens de ter beschikking zijnde informatie een belangrijke commandant voor het Haqani-netwerk zijn die in 2008 in de regio van Garmaba werd gearresteerd.

Het Commissariaat-generaal is er zich van bewust dat Afghaanse burgers met een beperkte opleidingsgraad niet op de hoogte zijn van bepaalde feiten in de Afghaanse maatschappij. Het is evenwel niet aannemelijk dat uw (voorgehouden) opleidingsgraad en profiel een verschoning vormen voor het hierboven aangetoonde manifeste gebrek aan kennis van de Afghaanse maatschappij en de geografie en veiligheidssituatie van uw regio.

Op basis van voorgaande vaststelling kan er geen geloof meer worden gehecht aan uw beweringen over uw verblijf in Afghanistan. Bijgevolg kan er ook geen enkel geloof worden gehecht aan de vervolgingsfeiten die u in uw regio van herkomst in die periode zou hebben meegemaakt en dient te worden geconcludeerd dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken. De vaststelling dat u niet recent uit Afghanistan afkomstig bent, is op zich geen reden om u het statuut van subsidiair beschermde te ontzeggen. Het feit echter dat u als asielzoeker geen reëel zicht biedt op uw herkomst, uw verblijfssituatie en de eventuele problemen die daaruit voortvloeien, verhindert de asielinstanties een juist beeld te vormen over uw werkelijke nood aan bescherming.

Het is de taak van de asielinstanties de vrees van de aanvrager te beoordelen ten aanzien van het land waarvan hij de nationaliteit draagt. Hiervoor is het vooreerst van belang te kunnen vaststellen of de betrokken asielzoeker de nationaliteit van Afghanistan bezit. Sinds decennia leven miljoenen Afghanen buiten hun land van herkomst. Grote groepen Afghanen leven in de buurlanden Iran en Pakistan, anderen hebben zich gevestigd in landen als Tajikistan, Rusland, Dubai en India. Mogelijks hebben ze daar een reëel verblijfsalternatief ontwikkeld of hebben ze zelfs de nationaliteit van het gastland verworven. In die context is het van belang dat de asielzoeker aannemelijk maakt dat hij de Afghaanse nationaliteit bezit en dat hij een duidelijk zicht geeft op zijn reële herkomst en reële verblijfssituatie.

Daarnaast wordt er vastgesteld dat vele Afghanen binnen Afghanistan verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland): de geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaatsen zijn niet noodzakelijk de (huidige) plaats of regio van herkomst. Het is van belang dat de asielzoeker een duidelijk zicht biedt op zijn werkelijke achtergrond, netwerk, familiale context zodat de asielinstantie kan beoordelen of er in hoofde van betrokkenen een reëel binnenlands vluchterternatief bestaat.

Om die redenen is het van belang om te kunnen vaststellen waar de asielzoeker tot voor zijn vertrek woonde. Indien immers doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat de kandidaat-vluchteling geen zicht biedt op zijn nationaliteit, zijn reële verblijfssituatie of regio van herkomst, is het voor de instanties onmogelijk om een correct zich te krijgen op de nood aan bescherming van deze persoon.

Er dient in deze te worden benadrukt dat er van een kandidaat-vluchteling redelijkerwijze verwacht mag worden dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van begin af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (zie ook UNHCR, Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees, paragraaf 205). U heeft het de Commissaris-generaal, door het afleggen van bedrieglijke of ongeloofwaardige verklaringen omtrent uw verblijfplaatsen en de hieraan verbonden levenssituatie in de jaren voor uw komst naar België, onmogelijk gemaakt om een correct beeld te krijgen van een kernaspect van uw asielrelaas en uw vluchtmotieven. Uw verklaringen laten immers niet toe om op een correcte wijze tot een inschatting te komen van uw werkelijke (familiale) situatie, van het al dan niet bestaan van een netwerk in uwen hoofde of van uw verblijfssituatie of regio van herkomst. Een kandidaat-vluchteling heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de Commissaris-generaal zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. Gezien u hier in gebreke bent gebleven kan u het statuut van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus niet worden toegekend.

U legde medische documenten van een Belgische hospitaal voor die uw asielaanvraag moest staven. Deze medische documenten geven echter geen enkele informatie met betrekking tot uw beweringen over uw verblijfplaatsen voor uw aankomst in België zodat ze de geloofwaardigheid van uw beweringen daarover niet kunnen herstellen."

Bijgevolg kan ok wat u betreft niet besloten worden tot het bestaan van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

De bestreden beslissing ten aanzien van de tweede verzoekende partij luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van het dorp Gambara in het district Charkh, gelegen in de provincie Logar afkomstig te zijn. U bent een Tadzjiek van etnische origine. Uw neef H. (...), de zoon van uw oom langs moederskant, werkt voor de taliban en is een machtig man. Uw zuster S. (...) werd lang geleden aan hem beloofd als toekomstige vrouw. Toen hij op een keer langskwam om de hand van uw zuster te vragen weigerde deze laatste omdat H. (...) voor de taliban werkte. Later zag uw vrouw uw zuster met de zoon van de buren praten. Het werd haar duidelijk dat de twee verliefd waren. Toen u dit te weten kwam heeft u uw zuster hard geslagen, maar ze vertelde dat ze niet met haar neef H. (...), maar met de buurjongen wilde huwen. Omdat uw zuster S. (...) het huwelijk had geweigerd werd u door H. (...) met een mes bedreigd. Daarna verdween hij voor vijf maanden. Ondertussen huwde uw zuster met de buurjongen. U vertelde de buurjongen en zijn familie dat ze de regio moesten verlaten, want dat H. (...) hun en uw familie zou vermoorden als hij terug zou komen. Na vijf maanden kwam H. (...) terug en vroeg waar uw zuster was. Toen hij te weten kwam dat uw zuster met de buurjongen gehuwd was en de regio had verlaten bedreigde hij uw familie en sloeg en martelde hij u met een wapen. De laatste keer dat uw neef naar uw huis kwam zei hij u dat u nog een week de tijd had om uw zuster te zoeken en naar hem te brengen. Indien u hier niet aan voldeed zou hij uw familie doden. U zag geen andere mogelijkheid dan het land te verlaten. Ongeveer 1 jaar en vijf of zes maanden geleden verliet u Afghanistan en reisde u via Pakistan, Iran, Turkije, Griekenland, Hongarije, Servië, Italië en Frankrijk naar België. Op 1 oktober 2012 meldde u zich aan bij de Belgische asielinstanties en vroeg u asiel aan. U verklaart niet terug te kunnen naar Afghanistan omdat u vreest dat uw leven in gevaar is. Ter staving van uw asielrelaas legt u documenten voor van een Belgisch hospitaal betreffende uw medische problemen na de mishandeling door uw neef. U verklaart de identiteitsdocumenten (taskara) van uw familie, uw huwelijksakte en de vaccinatiekaart onderweg verloren te hebben.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat uw verklaringen wijzen op een erg beperkte algemene kennis van de Afghaanse samenleving. Deze ligt ver onder het niveau van wat van een Afghaanse burger die steeds in Afghanistan beweert te hebben geleefd kan worden verwacht. Wanneer u geconfronteerd werd met de naam Rashid Dostum, een beruchte Mujahed van Oezbeekse afkomst, stelt u de naam wel gehoord te hebben, maar dat u over hem geen informatie kunt geven. Nog opmerkelijker is het feit dat u geen enkele bekende Tadzjiek in Afghanistan kunt opnoemen (cgvs p.8). En ondanks dat u deel uitmaakte van het maatschappelijke leven en zelfs in de bazaar van uw district werkte, slaagt u er niet in om alle waarden van de Afghaanse munten en bankbiljetten correct weer te geven. U stelt aanvankelijk dat er zowel biljetten als munten zijn van 1, 2 en 5 afghani. Wanneer het Commissariaat-generaal u vraagt of er biljetten zijn van 1, 2 en 5 afghani stelt u dat de biljetten van 1 en 2 afghani vijf jaar geleden zijn afgeschaft. Dat ook het biljet van 5 afghani in 2005 afgeschaft werd blijkt u echter ontgaan (cgvs p.4). Het is moeilijk voor te stellen dat een volwassen man dergelijke fouten zou maken over een zodanig elementair aspect van het dagelijks leven als het in gebruik zijnde geld. Daarnaast bleek u ook nauwelijks iets te weten over de verschillende verkiezingen die de afgelopen jaren in Afghanistan hebben plaatsgevonden. Dit is erg verwonderlijk gezien er in uw district Charkh slechts in een beperkt aantal dorpen stembureaus waren, waaronder één in uw dorp Garmaba bij de verkiezingen van 2005, 2009 en 2010. Uw bewering dat u er niets over weet omdat u toen niet besepte dat het later belangrijk zou zijn is dan ook geen afdoende verklaring voor uw onwetendheid hierover (cgvs p.8-9).

Vervolgens dient te worden opgemerkt dat u het niet aannemelijk heeft gemaakt dat u de laatste jaren voor uw vertrek naar België in het dorp Garmaba in het district Charkh van de provincie Logar gewoond heeft. Zo is uw geografische kennis van de regio waar u altijd gewoond zou hebben bijzonder beperkt. Gevraagd in welke provincie, district en dorp u geboren bent stelt u na enig nadenken dat u in de provincie Charkh, district Charkh-Logar, Garmaba dorp geboren bent. Gevraagd of Charkh de provincie is stelt u dat u niet Charkh zei, maar het district Garmaba. Wanneer het Commissariaat-generaal u daarop vraagt in welk dorp u dan geboren werd geeft u opnieuw de naam Garmaba op. U vult aan dat u geen enkele opleiding heeft gehad, niet weet in welk district u geboren bent, enkel uw eigen naam en die van uw vader kent, voor de rest (figuurlijk) blind en doof bent en niets weet (cgvs p.3). Uw bewering dat u door uw gebrek aan scholing geen kennis heeft van de benaming van uw regio is geen afdoende verklaring. Zelfs van een ongeschoolde bewoner uit Afghanistan mag verwacht worden dat hij de provincie en het district waarvan hij afkomstig is correct kan weergeven en dat hij de naam van zijn dorp en de benaming van het district niet door elkaar haalt. Al eveneens opmerkelijk is dat de naam Bandoka u niets blijkt te zeggen (cgvs p.10). Nochtans blijkt uit de ter beschikking van het Commissariaat-generaal zijnde informatie dat dit dorp in uw district slechts op enkele kilometers van uw dorp Garmaba gelegen is. Over uw dorp Garmaba stelt u dat dit een klein dorp is. Wanneer het Commissariaat-generaal u daarop vraagt of er grotere dorpen in uw regio zijn antwoordt u bijzonder vaag dat er misschien wel grotere dorpen zijn, dat er grote en kleine dorpen zijn, maar dat u ze niet gemeten heeft. Gevraagd welke van de omliggende dorpen van Garmaba grote of kleine dorpen zijn geeft u een aantal plaatsnamen op. Wanneer het Commissariaat-generaal u daarop nogmaals vraagt welke van deze dorpen groot en welke klein zijn weet u enkel te vertellen dat de bazaar groter is, van de rest van de zelf door u vernoemde plaatsen blijkt u de grootte niet in te kunnen schatten (cgvs p.9). Gevraagd of er een school in uw dorp is antwoordt u bevestigend, u stelt tevens dat dit een gemengde school is, maar u blijkt de naam van deze school niet te kennen. De lijsten met stembureaus voor het district Charkh voor de verkiezingen van 2005, 2009 en 2010 vermelden nochtans telkens een school met de naam Molana Yacoob Charkhi. Deze naam wordt overigens door uw echtgenote opgegeven als de naam van de kliniek in het districtscentrum. Wanneer uw echtgenote tijdens haar gehoor gevraagd wordt of deze naam enkel voor deze kliniek gebruikt wordt stelt zij hierover niets te weten (cgvs echtgenote p.4). Wanneer u geconfronteerd wordt met de benaming Mawlana Yacoob Charkhi blijkt dit u niets te zeggen (cgvs p.11).

Voorts dient te worden opgemerkt dat uw kennis van de veiligheidssituatie in uw regio uitermate oppervlakkig is. Gevraagd of u zich aanvallen, zoals bomaanslagen, aanvallen op overheidsgebouwen of aanvallen op burgers uit uw regio herinnert antwoordt u dat er een aanval in de

Haji Sarwar Taleb markt plaats had. Wanneer het Commissariaat-generaal informeert of u daar iets meer over kunt vertellen stelt u echter geen details te kennen en voegt u er aan toe dat er misschien mensen stierven tijdens die aanval (cgvs p.10). Tijdens het gehoor verklaart u tevens in de bazaar te werken die dichtbij het districtscentrum gelegen is (cgvs p.10). Gevraagd of u zich aanslagen of aanvallen op dit districtscentrum herinnert van de laatste jaren voor uw vertrek antwoordt u bijzonder vaag dat er veel aanvallen op het districtscentrum waren en dat u niet weet over welke u moet beginnen. Wanneer het Commissariaat-generaal u uitnodigt om te vertellen wat er in u opkomt moet u echter het antwoord schuldig blijven. Nochtans werden er nog in augustus 2010 vijf raketten op het districtscentrum van Charkh afgevuurd waardoor het gebouw toch enige schade opliep. Van iemand die beweert vlakbij dit districtscentrum gewerkt te hebben mag toch verwacht worden dat hij zich zulk incident weet te herinneren. Tijdens uw gehoor verklaart u tevens dat de meisjes in uw regio geen les volgen, dat ze zuur in hun gezicht gegoooid krijgen als ze naar school gaan. Gevraagd echter of u zich een aanval op een school of op vrouwelijke studenten in uw regio herinnert stelt u dat er veel aanvallen waren maar dat u het zich niet kunt herinneren. Nochtans blijkt uit de ter beschikking van het Commissariaat-generaal zijnde informatie dat in juli 2008 de meisjesschool van Shash Qala, een dorp op enkele kilometers van uw dorp, in brand werd gestoken.

Ook wanneer u gevraagd wordt of u zich incidenten in uw dorp of in de omliggende dorpen herinnert blijft u bijzonder vaag. U stelt dat er elke week wel iets gebeurt en vraagt u af welke u zich kan herinneren of kan opnoemen. Gevraagd of u één aanslag kan opnoemen blijft u dit ontwijkende antwoord aanhouden. Wanneer het Commissariaat-generaal u nogmaals vraagt of u zich incidenten in uw dorp of in de omliggende dorpen herinnert dient u het antwoord schuldig te blijven (cgvs p.11). Nochtans blijkt uit de ter beschikking van het Commissariaat-generaal zijnde informatie dat er wel degelijk veiligheidsincidenten in het dorp Garmaba en de omliggende dorpen plaats hadden. Zo lieten er in 2008 vier politiemannen het leven bij een bomaanslag nabij Shash Qala, was er in 2009 een bomaanslag op de brug van Bandoki (Bandoka) en vonden in 2010 zes personen de dood bij een explosie van een berm bom in de omgeving van Garmaba. En wanneer u expliciet gevraagd wordt of zich iets herinnert van de omstreden nachtelijke huiszoekingen in uw dorp of de omliggende dorpen blijkt u hierover niets te kunnen vertellen (cgvs p.11-12). Dit roept eveneens vragen op over uw beweerd verblijf in Garmaba gezien er in maart 2009 vijf bewoners van het naburige dorp Naw Khar (Naw Shar) gedood werden bij zulke aanvallen door Amerikaanse troepen en een maand later vier bewoners van het naburige dorp Sheikhan hetzelfde lot ondergingen. De aanval in Naw Shar dorp leidde bovendien tot hevige protesten in het districtscentrum waarbij de politie het vuur opende op de betogers en waarbij nogmaals twee personen gewond raakten. Dat u geen van deze veiligheidsincidenten tijdens het gehoor kon weergeven doet dan ook ernstige twijfel ontstaan over uw beweerd verblijf in de regio.

Ten slotte dient opgemerkt te worden dat wanneer u tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal geconfronteerd wordt met namen van commandanten uit uw regio al deze namen u onbekend blijken te zijn. Gevraagd of de namen mullah Hayatullah en mullah Naeem u iets zeggen moet u ontkennend antwoorden (cgvs p.12). Nochtans was mullah Hayatullah een talibancommandant uit Shash Qala die in 2008 gearresteerd werd en blijkt uit de ter beschikking zijnde informatie dat ook mullah Naeem een leider van de gewapende oppositie is met manschappen actief in uw regio. Nog opmerkelijker is het feit dat de namen mullah Mirwais en Ahmad Shah u niets zeggen. Ahmad Shah was immers een voormalig commandant voor Hezb-i-Islami en lid van de dorpsraad van Garmaba die in 2010 voor zijn huis werd gedood. Ook wanneer het Commissariaat-generaal u vraagt of u zich een Hezb-i-Islami commandant uit uw dorp herinnert antwoordt u aanvankelijk ontwijkend om later te stellen dat u het niet weet (cgvs p.10). Mullah Mirwais zou volgens de ter beschikking zijnde informatie een belangrijke commandant voor het Haqani-netwerk zijn die in 2008 in de regio van Garmaba werd gearresteerd.

Het Commissariaat-generaal is er zich van bewust dat Afghaanse burgers met een beperkte opleidingsgraad niet op de hoogte zijn van bepaalde feiten in de Afghaanse maatschappij. Het is evenwel niet aannemelijk dat uw (voorgehouden) opleidingsgraad en profiel een verschoning vormen voor het hierboven aangetoonde manifeste gebrek aan kennis van de Afghaanse maatschappij en de geografie en veiligheidssituatie van uw regio.

Op basis van voorgaande vaststelling kan er geen geloof meer worden gehecht aan uw beweringen over uw verblijf in Afghanistan. Bijgevolg kan er ook geen enkel geloof worden gehecht aan de vervolgingsfeiten die u in uw regio van herkomst in die periode zou hebben meegemaakt en dient te worden geconcludeerd dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de

definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken. De vaststelling dat u niet recent uit Afghanistan afkomstig bent, is op zich geen reden om u het statuut van subsidiair beschermde te ontzeggen. Het feit echter dat u als asielzoeker geen reëel zicht biedt op uw herkomst, uw verblijfssituatie en de eventuele problemen die daaruit voortvloeien, verhindert de asielinstanties een juist beeld te vormen over uw werkelijke nood aan bescherming.

Het is de taak van de asielinstanties de vrees van de aanvrager te beoordelen ten aanzien van het land waarvan hij de nationaliteit draagt. Hiervoor is het vooreerst van belang te kunnen vaststellen of de betrokken asielzoeker de nationaliteit van Afghanistan bezit. Sinds decennia leven miljoenen Afghanen buiten hun land van herkomst. Grote groepen Afghanen leven in de buurlanden Iran en Pakistan, anderen hebben zich gevestigd in landen als Tajikistan, Rusland, Dubai en India. Mogelijks hebben ze daar een reëel verblijfsalternatief ontwikkeld of hebben ze zelfs de nationaliteit van het gastland verworven. In die context is het van belang dat de asielzoeker aannemelijk maakt dat hij de Afghaanse nationaliteit bezit en dat hij een duidelijk zicht geeft op zijn reële herkomst en reële verblijfssituatie.

Daarnaast wordt er vastgesteld dat vele Afghanen binnen Afghanistan verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland): de geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaatsen zijn niet noodzakelijk de (huidige) plaats of regio van herkomst. Het is van belang dat de asielzoeker een duidelijk zicht biedt op zijn werkelijke achtergrond, netwerk, familiale context zodat de asielinstantie kan beoordelen of er in hoofde van betrokkenen een reëel binnenlands vluchterternatief bestaat.

Om die redenen is het van belang om te kunnen vaststellen waar de asielzoeker tot voor zijn vertrek woonde. Indien immers doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat de kandidaat-vluchteling geen zicht biedt op zijn nationaliteit, zijn reële verblijfssituatie of regio van herkomst, is het voor de instanties onmogelijk om een correct zich te krijgen op de nood aan bescherming van deze persoon.

Er dient in deze te worden benadrukt dat er van een kandidaat-vluchteling redelijkerwijze verwacht mag worden dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van begin af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (zie ook UNHCR, Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees, paragraaf 205). U heeft het de Commissaris-generaal, door het afleggen van bedrieglijke of ongeloofwaardige verklaringen omtrent uw verblijfplaatsen en de hieraan verbonden levenssituatie in de jaren voor uw komst naar België, onmogelijk gemaakt om een correct beeld te krijgen van een kernaspect van uw asielrelaas en uw vluchtmotieven. Uw verklaringen laten immers niet toe om op een correcte wijze tot een inschatting te komen van uw werkelijke (familiale) situatie, van het al dan niet bestaan van een netwerk in uwen hoofde of van uw verblijfssituatie of regio van herkomst. Een kandidaat-vluchteling heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de Commissaris-generaal zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. Gezien u hier in gebreke bent gebleven kan u het statuut van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus niet worden toegekend.

U legde medische documenten van een Belgische hosietaal voor die uw asielaanvraag moest staven. Deze medische documenten geven echter geen enkele informatie met betrekking tot uw beweringen over uw verblijfplaatsen voor uw aankomst in België zodat ze de geloofwaardigheid van uw beweringen daarover niet kunnen herstellen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op zijn vraag om de kosten van het geding ten laste van de verwerende partij te leggen.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Verzoekers zijn van oordeel dat zij zich wel degelijk bevinden in de voorwaarden zoals voorzien in het vluchtelingenverdrag en dat om die redenen de beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: CGVS) hervormd dienen te worden, dat zij wel degelijk aantonen een gegronde vrees op vervolging te koesteren ten aanzien van de autoriteiten van hun vaderland (primaire bescherming) alsook dat zij bij terugkeer naar Afghanistan een reëel risico lopen op het lijden van ernstige schade (subsidiare bescherming). Verzoekers stellen dat hun erg beperkte kennis, hetgeen ver onder het niveau van een Afghaans burger zou liggen, verklaard dient te worden door het feit dat zij totaal ongeletterd zijn en niet de minste scholing hebben gevolgd, dat wat het in gebruik zijnde geld betreft, dit onterecht wordt beschouwd als een elementair aspect van de samenleving en wordt de tweede verzoekende partij onterecht afgerekend op het klein foutje dat zij maakte bij het verhoor aangaande welke biljetten al dan niet werkelijk nog in gebruik zijn. Verzoekers stellen dat hun beperkte geografische kennis eveneens dient verklaard te worden door het feit dat zij zelden het dorp verlieten en door het feit dat zij ongeletterd zijn. Verzoekers wijzen erop dat de eerste verzoekende partij tijdens haar gehoor meermaals melding maakte van scholen en officiële instellingen (bv. het ziekenhuis) dewelke terug te vinden zijn in het dorp waarvan zij afkomstig zijn, met name Gambara. Volgens verzoekers is de bewering van het CGVS dat zij niet afdoende hun afkomst staven niet correct. Verzoekers betwisten dat hun kennis van de veiligheidssituatie uitermate oppervlakkig is daar zij op het verhoor melding maakten van meerdere aanvallen (bv. in de Haji Sarwar Taleb markt). Zij menen dat het CGVS onterecht stelde dat de opleidingsgraad en het profiel van verzoekers geen verschoning kan zijn voor het gebrek aan kennis van de Afghaanse maatschappij, de geografie en de veiligheidssituatie van de regio. Waar het CGVS stelde dat er geen geloof kan worden gehecht aan de beweringen van verzoekers over hun verblijf in Afghanistan en bijgevolg er ook geen geloof kan worden gehecht aan de vervolgingsfeiten van verzoekers in hun regio, stellen verzoekers dat een en ander los van elkaar staat, dat het onderzoek naar de afkomst van de regio los dient gezien te worden van hun vervolgingsfeiten. Verzoekers poneren dat zij het CGVS geenszins verhinderen een reëel zicht te 'bieden' op hun herkomst, verblijfssituatie en de problemen waarmee zij kampen, dat zij wel degelijk aannemelijk maakten dat zij de Afghaanse nationaliteit bezitten en zij wel degelijk een duidelijk zicht gaven op hun achtergrond, netwerk en familiale context. Verzoekers menen dat er een gegronde vrees is voor de autoriteiten in Afghanistan op vervolging in de zin van de Conventie van Genève, alsook een reëel risico op het lijden van ernstige schade bij terugkeer, dat één en ander wel een criterium uitmaakt om als politiek vluchteling erkend te worden, dan wel om subsidiaire bescherming te verlenen en zij om die redenen hervorming van de bestreden beslissingen vorderen.

Verzoekers vragen om de bestreden beslissingen te vernietigen en hen de status van vluchteling toe te kennen dan wel minstens subsidiaire bescherming te verlenen.

Er worden geen nieuwe documenten bij het verzoekschrift gevoegd.

3.2. De Raad stelt vast dat verzoekers in hun verzoekschrift uitdrukkelijk vermelden dat zij 'de vernietiging vorderen minstens de hervorming' van de beslissingen van het CGVS van 28 november 2012 en dat zij dit uitwerken de hand van een aantal grieven waarin zij de motieven van de bestreden beslissingen aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpen en pogen te verklaren of te weerleggen. Derhalve blijkt uit het verzoekschrift dat verzoekers zich in deze beroepen op de schending van de materiële motiveringsplicht.

3.3. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 28 november 2012, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

3.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn

(J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, a.w., nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is evenmin zijn taak zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

3.5. Waar verzoekers menen dat hun erg beperkte kennis kan verklaard worden door het feit dat zij totaal ongeletterd zijn en niet de minste scholing hebben gevolgd en zij zelden het dorp verlieten, wijst de Raad erop dat het niet onredelijk is om enige kennis omtrent omliggende dorpen, gebouwen en plaatsen alsook omtrent de gebeurtenissen en het dagelijkse leven van de plaatsen waar verzoekers beweren geleefd en gewoond te hebben te verwachten. Ook van een persoon die zelden het dorp verlaat, kan verwacht worden dat hij enige geografische kennis heeft omtrent de plaats waar hij beweert gewoond en geleefd te hebben alsook van bepaalde aspecten van het dagelijkse leven aldaar. Verzoekers tonen overigens niet aan dat hun ongeschooldheid en ongeletterdheid de verstandelijke vermogens aantast en zij hierdoor niet in staat zouden zijn hun leefwereld te situeren. Zelfs van een persoon die ongeschoold en ongeletterd is, kan redelijkerwijze worden verwacht dat hij kan antwoorden op een aantal elementaire kennisvragen. Verzoekers kunnen dan ook niet gevolgd worden waar zij menen dat het CGVS onterecht stelde dat de opleidingsgraad en het profiel van verzoekers geen verschoning kan zijn voor het gebrek aan kennis van de Afghaanse maatschappij, de geografie en veiligheidssituatie van de regio.

3.6. Waar verzoekers stellen dat wat het in gebruik zijnde geld betreft, dit onterecht wordt beschouwd als een elementair aspect van de samenleving en dat de tweede verzoekende partij onterecht wordt afgerekend op het klein foutje dat zij maakte bij het verhoor aangaande welke biljetten al dan niet werkelijk nog in gebruik zijn, beperken zij zich tot het bekritisieren van de bevindingen van de commissaris-generaal, doch ondernemen zij geen ernstige poging deze weigeringsmotieven ook maar enigszins te ontkrachten.

3.7. In zoverre verzoekers erop wijzen dat de eerste verzoekende partij tijdens haar gehoor meermaals melding maakte van scholen en officiële instellingen (bv. het ziekenhuis) dewelke terug te vinden zijn in het dorp waarvan zij afkomstig zijn, met name Gambara, waardoor de bewering van het CGVS dat verzoekers hun afkomst niet kunnen staven niet correct is, alsook stellen dat zij op het gehoor melding maakten van meerdere aanvallen en aldus hun kennis van de veiligheidssituatie niet als uitermate oppervlakkig kan worden bestempeld, wijst de Raad erop dat het feit dat verzoekers bepaalde aspecten wel kennen niets wijzigt aan de vaststellingen van de commissaris-generaal waaruit blijkt dat verzoekers een groot aantal gegevens en elementen die iedere Afghaan uit de regio zou moeten kennen niet kennen. Deze vaststellingen opgesomd in de motieven van de bestreden beslissingen, die steun vinden in het administratief dossier, worden door verzoekers, zoals blijkt uit onderhavig arrest, niet met valabele argumenten weerlegt.

3.8. Waar verzoekers nog menen dat, waar het CGVS stelde dat er geen geloof kan worden gehecht aan de beweringen van verzoekers over hun verblijf in Afghanistan en bijgevolg er ook geen geloof kan worden gehecht aan de vervolgingsfeiten van verzoekers in hun regio, een en ander los van elkaar staat, dat het onderzoek naar de afkomst van de regio los dient gezien te worden van hun vervolgingsfeiten, wijst de Raad erop dat verzoekers zelf hun vervolgingsrelaas situeren in Gambara, het dorp waarvan zij beweren afkomstig te zijn en waar zij, volgens hun verklaringen, hun hele leven hebben gewoond, zodat de commissaris-generaal terecht kon stellen *“Op basis van voorgaande vaststelling kan er geen geloof meer worden gehecht aan uw beweringen over uw verblijf in Afghanistan. Bijgevolg kan er ook geen enkel geloof worden gehecht aan de vervolgingsfeiten die u in uw regio van herkomst in die periode zou hebben meegemaakt (...)”*.

3.9. Waar verzoekers van oordeel zijn dat er een gegronde vrees is voor de autoriteiten in Afghanistan op vervolging in de zin van de Conventie van Genève, alsook een reëel risico op het lijden van ernstige schade bij terugkeer, veronderstelt de Raad dat dit een materiële vergissing betreft aangezien verzoekers voorheen nooit melding maakten van een vervolging door de Afghaanse autoriteiten. Zij maakten enkel melding van een vrees ten aanzien van de neef van de tweede verzoekende partij en/of omwille van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Zo antwoordde de tweede verzoekende partij op de vraag *'Wat of wie vrees u bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan?' 'Ik vrees allereerst God, daarna mijn neef. Als we teruggaan en hij dit te weten komt zal hij ons doden en in stukken snijden'* (gehoorverslag CGVS man, p. 14) en op de vraag *'U heeft uw problemen uiteengezet. Hebt u naast deze door u aangehaalde problemen nog problemen gehad met a) uw autoriteiten?' 'neen'* (vragenlijst CGVS man, p. 4, vraag 8) en antwoordde de eerste verzoekende partij op de vraag *'Wat of wie vrees u bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan?' 'Ik ben bang van de gevechten en de raketten in Afghanistan. Ik ben bang van de nachten. Ik heb nog angst vanwege de nacht dat mijn broer stierf. Ik huwde 14 jaar geleden. Na 9 jaar gaf God me mijn kind'* (gehoorverslag CGVS vrouw, p. 5).

3.10. Uit verzoekers' verweer blijkt aldus dat zij het niet eens zijn met de motieven van de bestreden beslissingen, doch de Raad stelt vast dat zij in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging ondernemen om deze weigeringsmotieven ook maar enigszins te ontcrachten. Het komt aan verzoekers toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te stellen, waar zij echter in gebreke blijven. Immers, in wezen komen verzoekers niet verder dan het herhalen en het bevestigen van hun eerder afgelegde verklaringen, het uiten van blote beweringen, het opwerpen van een aantal niet overtuigende vergoelijkings voor hun handelwijze en het bekritisieren van de bevindingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen doch daarmee deze bevindingen niet weerleggen, noch ontcrachten en hun beweerde vrees voor vervolging niet aannemelijk maken. Evenmin betwisten zij de motivering van de bestreden beslissingen met betrekking tot de door hen in de loop van de administratieve procedure neergelegde documenten zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de voorgehouden vrees voor vervolging.

3.11. Wanneer zoals *in casu* geen geloof gehecht wordt aan het naar voren gebracht asielrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A, (2) van het vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

3.12. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekers geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekers dan ook niet langer kunnen steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

3.13. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekers een reëel risico op ernstige schade lopen dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

3.14. Immers, artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Zoals blijkt uit de bestreden beslissingen en uit wat voorafgaat, hebben verzoekers hun afkomst niet aannemelijk gemaakt. Zoals blijkt uit wat voorafgaat wordt dit niet met valabele argumenten door verzoekers betwist.

Een kandidaat-vluchteling heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan hem/haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de commissaris-generaal zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van verzoekers dat zij zo gedetailleerd en correct mogelijk informatie geven over alle facetten van hun identiteit, leefwereld en asielrelaas. Hoger bleek

dat verzoekers niet de waarheid vertelden over hun werkelijke verblijfplaats(en) voor hun vertrek in weerwil van de plicht tot medewerking die op hen rust. Verzoekers dragen zelf de volledige verantwoordelijkheid voor het bewust afleggen van valse verklaringen tijdens het gehoor.

Door hun gebrekkige medewerking op dit punt verkeren zowel de commissaris-generaal als de Raad in het ongewisse over waar verzoekers voor hun aankomst in België in Afghanistan of elders leefden, onder welke omstandigheden, en om welke redenen zij hun werkelijke streek van herkomst verlieten. Het belang van de juiste toedracht over deze periode kan niet genoeg benadrukt worden. Het betreft immers de plaats en de tijd waar verzoekers de bron van hun vrees situeren. Het is eveneens van essentieel belang voor het onderzoek van de subsidiaire bescherming. Het betreft immers de werkelijke streek van herkomst in functie waarvan het risico op ernstige schade wegens willekeurig geweld zal onderzocht worden. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van het relaas raakt, te verzwijgen maken verzoekers bijgevolg zelf het onderzoek onmogelijk naar een eventuele gegronde vrees voor vervolging die zij mogelijk koesteren, of een reëel risico op ernstige schade die zij mogelijk zouden lopen.

3.15. In acht genomen wat vooraf gaat is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht concludeert aan de hand van de in de bestreden beslissingen toegelichte vaststellingen dat verzoekers niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kunnen worden erkend en dat zij niet in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

De bestreden beslissingen steunen op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen. De materiële motiveringsplicht werd derhalve niet geschonden.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht mei tweeduizend dertien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER